

Již po čtvrté byla udělena cena obce Líbeznice, která je udělována občanům Líbeznic, jenž se výjimečně zasloužili za činnost ve prospěch obce. Letos byla cena udělena 28. října během slavnostního večera, který se uskutečnil u příležitosti státního svátku Dne vzniku samostatného Československého státu. Držitelem ceny obce Líbeznice se stala tetička Věra Vörösová.

Co pro vás udělení Ceny obce Líbeznice znamená?

Cena obce pro mě znamená opravdu mnoho. Hlavně to, že moje práce pro baráčníky nebyla marná a našli se lidé, kteří to ocenili, což mě velice mile překvapilo.

Cenu jste dostala za dlouholetou a nezištnou činnost ve Vlastenecko-dobročinné obci baráčníků a za činnost ve prospěch obce. Jak vaše cesta mezi baráčníky začala?

K baráčníkům mě přivedl v roce 1992 pantatínek František Košina. Velice jsem si ho vážila a často na něj vzpomínám. Bohužel brzy zemřel a nestačil mě do všeho zasvětit tak, jak bych potřebovala. Počítal s mojí funkcí syndika a já to tedy беру jako závazek.

Přibližte nám činnost baráčníků? Co je vaší hlavní náplní?

Dnešní činnost líbeznických baráčníků už není to, co bývalo. Dva roky covidu nás zbrzdily a nějak se nemůžeme dostat do tempa. Sice se scházíme jednou za měsíc a probereme hlavně to, co se děje v jiných baráčnických obcích. Pro naše sezení nám moc chybí Archa, kde je nyní třída pro školu. Letos jsme byli na výletě, organizujeme dvakrát do roka zábavu a chystáme se do divadla. Ale nějak jsme uvadli. Příští rok se bude konat v Líbeznicích velká akce, a to 92 let od založení župy i našeho spolku. Všechno se musí naplánovat a dobře připravit, tak doufám, že se to podaří.

A kdy vůbec baráčníci v Česku a v Líbeznicích vznikly? Zajímavý je i samotný název baráčníci, jak ten vznikl?

První baráčnická skupina byla založena už 7. listopadu 1873 v Kolíně. Scházeli se v hospodě „U Šlejtrů“, které se říkalo „baráček“, odtud název „baráčníci“. Vlastenecký spolek dosáhl velké obliby v lidových vrstvách jako protiklad k různým měšťanským besedám, kde se hlavně mluvilo německy. Od roku 1880 vznikaly další spolky v Praze a okolí a na přelomu století byly založeny spolky ve Vídni a v USA. V Líbeznicích jsou baráčníci od 13. května 1934.

Pokud by se chtěl někdo mezi baráčníky přidat, co všechno ho v Líbeznicích během roku čeká?

Rádi uvítáme každého, kdo přispěje nápadem a pomocí, aby náš spolek přežil i 21. století

S baráčníky je spojena láska k vlasti a vlastenectví. Co pro vás vůbec pojem vlastenectví znamená?

Jsem Češka, žiji v Čechách a mám svoji vlast ráda. Mluvím českým jazykem a budu šťastná, když to tak zůstane i pro moje děti a jejich děti.

Vidíte kolem sebe hodně vlastenců, nebo spíše jich ubývá?

To, že žijeme v Čechách jsme vždy brali jako samozřejmost, ale jak doba ukazuje, tak tomu není. Stačí se rozhlédnout, na chvíli zapomenout na honbu za majetkem a požitky a zjistíme, že už je toho málo, co zůstalo české. Bohužel „vlastenectví“ je hlavně pro děti neznámým pojmem. Mělo by se o tom více mluvit ve školách. Naše dějiny by si to určitě zasloužily.

V Líbeznících žijete od mladí. Jak se Líbeznice za vašeho života změnily?

Do Líbeznic jsem se přistěhovala v roce 1957 a chodila jsem zde také do školy. Tenkrát to byla celkem nevzhledná obec. Teď Líbeznice jenom vzkvétají a žije se tu dobře.

Kde to máte v Líbeznících nejraději?

Momentálně v naší ulici Pakoměřická. Čekali jsme na její rekonstrukci 50 let.

Kromě baráčnictví dlouhodobě organizuje i společenské a kulturní akce, zbývá vám ještě nějaký čas na nějaké další koníčky?

Ráda luštím křížovky a chodím na procházky po okolí.

Děkuji za rozhovor František Grunt